

Viata campeneasca

Grigore Alexandrescu

Asa, simpla vietuire
Eu stiu sa o pretuiesc
Si de acea fericire
Voi bucuros sa-ti vorbesc.

Dar florile si verdeata,
Apusul si dimineata,
Si fluierul campenesc,
Cu patimi, cu chinuri grele,
Cu starea inimii mele,
Nici cum nu se potrivesc.
Departa de-acele locuri,
Ce poate m-ar fi-nsuflat,
De taranestile jocuri
Ce-adesea m-au incantat,
de nemultumire,
De grija si de mahnire,
De soarta mea ocolit,
In rele ce ma-mpresoara,
Ce ganduri, idei omoara,
Duhul isi pierde puterea:
E greu sa descrii placerea,
Cand sufletul e mahnit.
Insa a mea multumire
Pentru a ta gazduire
Eu tot nu o pot uita,
Si cat va sta prin putinta
Voi pune a mea silinta
Adevaru-a imita;
Macar in vorbele mele
Sa pot sa gasesc vopsele,
Sa stiu sa-ntrebuintez
Culorile osebite,
Tonurile felurite,

Care stilu-nsufletez;
S-arata atata simtire,
Cata simteam multumire,
Cand dulce se racoara
In preajma-mi se intindea,
Si patimi sfasietoare,
Ca aburi din lac, din mare
Desertul mi le-absorbea.

ul, unde odata
Impreuna-am vietuit,
Si placerea-adevarata
Zilele mi-a indulcit,
Este un camp lat, ce are
De vechi si firesti hotare
Un mal catre rasarit,
Iar catre apus o apa,
Ce saduri, gradini adapa,
Ce uda tarmul setos,
Si-n ramuri multe-mpartita
Curge mandra, linistita,
Pe patu-i cel nisipos.
Casa pe-o multe cladita
Singura campul domnind,
De umbra neocolita,
O vezi in aer albind.
Sa zic ca a ei zidire
E lucru cu osebire,
Ca e de-o arhitectura
Cap d-opera in natura,

Deloc nu mi-ar parea greu:
Insa aceasta minciuna,
Desi indestul de buna,
Apasa cugetul meu.
Asadar, iau indrazneala
Si spui ca adevarat
N-are nimic de mirat.
Dar are, fara-ndoiala,
Tot ce e neaparat.
Spre patru parti ale lumii
Patru ferestre privesc,
Si daca pe tonul glumei
Slobod imi e sa vorbesc,
Al lor numar, micsorime,
Cu a casei inaltime
Atat nu se invoiesc,
Incat ochiul ce le vede
Cu lesnire poate crede
Ca se platea altadata
Vreo dajdie insemnata
Sub nume de ferestrit;
Macar ca nu mi se pare
Nici undeva am citit,
Ca la vreo intamplare
Nobilii sa fi platit.
Astfel de naravuri proaste,

Daca vreodata-au fost,
N-au putut fi ale noastre,
Ci-ale norodului prost.

Numai el singur plateste,
Fiind mai obisnuit;
Iar de ce, nici se vorbeste:
Pacatul ar fi cumplit.
Pricina e delicata,
Si prea putin castigam,
La multimea nensemnata,
Adevarul s-aruncam.
Dar in vorba neplacuta
Ca sa nu ne incurcam,
Si ca nu, din intamplare,
S-aduc la multi suparare,
Descrierea inceputa,
Mai bine sa o urmam.
Aproape de casa-ndata,
Spre miazanoapte s-arata
O biserică smerita,
Un templu dumnezeiesc,
Unde muncitor ul vine
Prinoasele sa-si inchine;
Unde ruga umilita,
Ca tamaia cea sfintita
Este la cer priimita
De parintele obstesc.
Tot catre aceasta parte,
Un sat putin insemnat
In doua randuri se-mparte,
Pe linie asezat.

In vale se vad desisuri,
Saduri, livezi, alunisuri,
Pe urma ochiul zareste
Un deal ce se prelungeste
Verde si impestritat.
Coastele-i sunt invelite
De vii, de semanaturi,
De tarine felurite,
De cranguri si de paduri.
Muntii mai in departare
Se vad ca tulbure nor;
Vara le e la picioare
Si iarna pe fruntea lor.
Iata, dupa-a mea parere,
Locul atata dorit,

Unde zile de placere,
Zile scumpe am trait.
Frumoasa singuratate,
Bunurile-adevarate
In sanul tau le-am simtit,
Pace, liniste, viata,
Toate-acolo ma-nsotea,
Si din orice dimineata
Multumirea se nastea.
Daca vreo cugetare
C-o umbra de intristare
Fruntea mea acoperea,
Usoara-i intiparire,
Ca cercul acel subtire,

Ce-atata din intamplare
Pe-o unda nemiscatoare
Un vant cu lina suflare,
Trecea, se pierdea de sine,
S-al firii glas simtitor,
Si ideile senine
Luau iarasi cursul lor.
Adeseori pe campie
Departa ma rataceam,
Adesea cu bucurie
In dulci ganduri ma pierdeam.
Simboluri de tinerețe,
Fluturi cu vesele fete
Privirea mea o tragea:
Pe iarba in departare
Fluturele parea floare;
Dar cand umbletu-mi simtea,
Insectele-amagitoare
Se-naltau, gaseau scapare
Aripile-si scuturand;
Si eu c-o dulce mirare
Vedeam florile zburand.
Nori desi, negri, cateodata
Cerul il intuneca,
Si ploaia-n ei adunata
Pe campia-nsetosata
In torente se varsa;
Apoi razele-i robite
Soarele-ncet desfacand,

Si-n munti, valuri aurite
Norii umezi prefacand,
C-o privire-nflacarata

Lumea el o cuprindea,
Si o mreaia purpurata
Peste dealuri intindea.
Cand acea stea arzatoare,
Aproape de-al ei sfintit,
Parea a da sarutare
Pamantului ce-a-ncazit,
Si, mai intorcand o raza
Ca zambet prietenesc,
Sta un minut sa o vaza
Ochii care o doresc;
Ochii acei pentr u care
Este cel din urma soare
Ce ei poate mai privesc;
Supus la acea uimire,
L-acea adanca simtire,
Care sub ceruri senine
Seara aduce cu sine,
Slobod de griji, de dorinte,
In cugetu-mi multumit,
Slavind o-nalta putere,
Eu ascultam in tacere
Al multor mii de fiinte
Concertul nemarginit.
Si cand luna-argintuita,
Albind iarba de pe vale,

Iesea plina, ocolita
De stelele curtii sale,
Pe dealurile rapoase,
Stam, ma opream sa privesc
Cerurile semanate
De globuri nenumarate,
Care, faclii luminoase,
In umbra noptii lucesc.
Prin alunis sufla vantul,
Frunza usor clatina,
Nucii batrani ca pamantul
De-a lungul se desina;
Unda cea armonioasa
A unui ascuns izvor,
Ca o soapta amoroasa
S-auzea in preajma lor.
Curmand adanca tacere
A campului linistit,
Un glas canta cu placere
Un cantec obisnuit.
Ast glas, aceasta campie,

Noaptea care ma-nvelea
Gandiri de melancolie
In inima-mi invia,
Si florile tineretii,
Visuri, nadejdi, amagiri,
Acea ghirlanda-a vietii
Tesuta de naluciri,
Care, cate una-una,

Treptat s-au desfiintat,
Ca frunzele ce furtuna
De verzi le-a smuls, le-a uscat,
Mi s-arata inainte;
Cu gandul ma intorceam
La locurile dorite,
In valea ce-atat iubeam.
Vedeam livada, gradina,
Poteca ce des calcam,
Parul inalt si tulpina
Unde copil ma jucam.
Astfel in tari departate,
Unde strain te numesti,
De-auzi pe neasteptate
Limba care o doresti,
Limba acea parinteasca,
In care tu te gandeai,
Ce-n varsta copilareasca
Cu maica-ta o vorbeai,
Oricat de urata fie,
Aspra, grea la auzit,
Se naste o bucurie
Un ce neobisnuit,
O simtire vie-adanca
In sufletu-ti ratacit,
Si crezi ca te afli inca
In tara ce-ai parasit.
A! daca o provedinta
Asupra mea ar privi,
Daca smerita-mi dorinta

Soarta o ar implini,
Departa de-ai tiraniei
Tovarasi nelegiuiti,
De cursele vicleniei
De oameni neomeniti,
De tot ce se crede mare
In fapte ce necinstesc,
De zambete protectoare,

Care le nesocotesc,
Uitand acea zeitate
Care-n zgomotosu-i zbor
Staturilor inaltate
Le sufla caderea lor,
La camp, locas de placere,
Eu multumit as trai,
Linistit si in tacere,
Ziua mea as implini.
La binele ce imi place,
Si neamului meu doresc,
Pe voi cati puteti a-l face
As cerca sa va pornesc:
As pune mica mea parte,
Silinta-va laudand,
Isprava nu prea departe,
Buna, dreapta aratand,
V-as arata rasplatirea.
S-un inger ajutor,
Si cinstea, si multumirea
Ce inimile aprinde;
Iar celuia ce se vinde,
Un trasnet razbunator.